

MÉREGTELENÍTŐ

2025.12.szám

Fel nagy örömré,
ma született,
aki után a Föld epedett!!!

KEDVES OLVASÓ!

Egyetlen szó foglalja össze számomra a Karácsony lényegét: MEGSZÜLETETT! Ő, aki maga a Béke! Ő a Karácsony Főszereplője. Eközben hallom a világhíradót, mint a süketek párbeszédét. Sokan akarják a Háborút. Minden áron. Az emberiség nem képes Káin és Ábel óta megváltozni. A népmesékben a hős nekiindul: egy életem, egy halálom... De a háborúban nem azok pusztulnak el, akik akarták, hanem az ártatlan milliók. Akiknek nem jutott egy teljes élet, és a gyerekeiknek sem jutott apa, egy meleg családi biztonság.

Látod, nekiültem, hogy írok valami szépet erre a nagy ünnepre. Méregtelenítőt szeretnék írni. De ma nem telik ki belőlem. Majd holnap. Jó éjszakát!

Folytatás

Olvastam egy összefoglalót a szekularizációról, arról, hogy egyszerűen kívül helyezhetem magam a teremtettségem valóságán. Hogy a magam istene leszek, öntörvényeim szerint élek. Hát jó, miért ne?! De akkor oda jutunk,, ahol most áll a világ. Akkor ki oldja meg a sok kérdést, a sok összekuszált életet? És ki ad rá választ, hogy miért?

Egy magát értelmesnek tartó úrral beszéltem a minap, aki szerint az emberélet egyetlen értelme, hogy tovább adta azt a gyerekeinek. Ez szép. „De mi van azokkal, akik ezt nem tették?”- kérdeztem. „Azok magukra vessenek, azok életének nincs értelme.” „Akkor ők értéktelenek?” – „Igen!”

Ez csak egy példa volt, hogy annyiféle elképzelés létezik, amivel egy társadalom mit is kezdhet? Mi ad, alapot, választ, mihez méri a jogokat, kötelességeket? Az Igazságot?

Annyi szép idézet, gondolat található a net-en a karácsonyról, arról, hogy **mi nem** ez az Ünnep..Hogy nem a főzés, nem az ajándékozás a lényeg, hanem a Szeretet. De ha nincs Alap, a szeretet is ingoványos talaj, mert válságba kerülhet, és ki mondja meg, akkor merre tovább? Olvasóm! Te is elgondolkodtál, mi lehet a kiút a jelen valóságunk sötétségéből? Hát épp Ő, Akit ünnepelünk!

Látod, az este én is beleestem a csapdába. Mert ha elméletben Rajta kívül helyezem magam, az élet már sötétség, reménytelenség, mélypont. De Ő épp azért jött, hogy Benne, Átala nézhetünk a dolgokra, magunkra, az életünkre. Az életünk értelmére.

Az egyetlen Valóság Ő, Aki Értünk született, élt, halt, feltámadt és minket Hazavár. Ezt mondta magáról: „Én vagyok az Út, az Igazság, az Élet”, és „én vagyok a világ világossága, és békességet hagyok rátok, az én békémet.”

!!!!!!!

A Karácsony Krisztus Születésének Ünnepe.

**Karácsonykor:
angyalok szállnak,
Híradást hoznak,
Béke jegyében,
Élet fényében,
Szentség lelkében,
Hívők hitében,
Krisztus képében
Földön jár az Isten.**

**Karácsonykor:
Harangok zúgnak,
Szent igék szólnak,
Imádság szárnyán,
Szíveknek vágyán,
Zsoltárok hangján,
Szeretet hídján,
Bocsánat útján
Mennyben jár az ember.**

Dömötör Tibor:

Richard Rohr: Megtestesülés

A hasonló felismeri a hasonlót

A hivatalos ferences mottó a Deus Meus et Omnia - „Én Istenem és minden dolog”. Amint felismered Krisztust, mint az univerzális igazságát az együtt és egyként dolgozó anyagnak és szellemnek, akkor minden szent és semmi nincs kirekesztve. Amint átadod magad ennek a Krisztus-misztériumnak, ennek az isteni megtestesülésnek a te ó-milyen-közönséges énedben és testedben, akkor elkezded látni azt más hétköznapi helyeken is. Az elv ez: „A hasonló felismeri a hasonlót.” Ahogy Szent Bonaventúra, szent Ferenc filozófiai tolmácsa írta: „Krisztus az „akinek a közepe mindenütt ott van és a kerülete (külső széle) sehol sincs.”

Sajnos szinte minden vallás történelme egy masszív félreismeréssel kezdődik: egy fatális különbségtétellel a szakrális és a profán között. Az alacsony szintű vallásosság minden hangsúlyát arra helyezi, hogy kizárólagos szent helyeket, szent időket és szent cselekményeket hozzon létre. Miközben teljesen tisztán látszik, hogy ez a megkülönböztetés, hogy „figyelmet szenteljünk” a szakrálisnak, sajnálatos módon az élet nagy részét „szakralitás nélkül” hagyja, ami pedig nem igaz.

Nem kell, hogy szent helyekre menj ahhoz, hogy imádkozhass, vagy szent napokra várj, hogy jó dolgok történjenek. Mindig imádkozhatsz, és minden, ami történik potenciálisan szent, ha megengeded, hogy az legyen. Amint el tudjuk fogadni, hogy Isten ott van minden szituációban, és hogy Isten képes és fel is fogja használni még a rossz szituációkat is jóra, akkor minden alkalommá válik a jóra, alkalommá Isten számára. „Ez az a nap, amelyet az Úr rendelt, örvendezzünk és vigadjunk rajta!” (Zsolt 118, 24).

A te feladatod, hogy megtaláld a jót, az igazat és a szépet mindenben, leginkább a problematikusban. Higgyenek nekem ebben: A rossz soha nem elég erős, hogy ellensúlyozza a jót.

Ezt a szemlélődés gyakorlatának valamilyen formáján keresztül tanulhatod meg a legkönnyebben. A szemlélődésben megtanulsz bízni az Életadó (vitális) Központodban, túl minden mulandó gondon és érzelmi ingadozáson vagy rögeszmés gondolkodáson. Amint lehorgonyozol egy ilyen erős és szerető lélekben, amely a Bennünk Lakó Lélek, többé nem vagy rángatható ide-oda minden mulandó érzéssel. Elértél egy olyan békét, amelyet semmi más nem adhat meg és senki sem tud elvenni tőled (Jn 14, 27).

Az isteni megtestesülés egy Bennünk Lakó Jelenlétnek a formáját veszi fel minden emberi lélekben és valamilyen módon bizonyosan minden teremtményben. Angyalok, állatok, fák, víz és igen, a kenyér és bor úgy tűnik, hogy teljesen elfogadják és élvezik a csodálatos sorsukat.

Ironikus módon egyedül csak a mi emberi szabadságunk tesz képessé arra, hogy ellenálljunk lényegi identitásunknak, hogy tagadjuk azt. azzal, hogy visszautasítjuk az élet áramlatában való részesedést. Ez történik a negativitás, kirekesztés vagy szeretetlenség játszmáin keresztül. Ezt még magunkkal is megtesszük. Ha figyelmesen olvassuk az evangéliumi szövegeket, meg fogjuk látni, hogy az egyedüli emberek, akiket Jézus úgy tűnik, hogy „kirekeszt” azok, akik maguk is kirekesztőek. A kirekesztést lehetne úgy is nevezni, mint a lényegi bűn. Ne vesztegess egy csepp időt se bárki vagy bármi más visszautasítására, kizárására vagy büntetésére. Mindannyian en Christo élünk, így minden összetartozik, beleértve téged is. Az egyetlen különbség csak a fokozat, amellyel átadjuk magunkat az ingyenes befogadás ajándékának. Az objektív ajándékot képnek (imago) és a szubjektív megvalósítást hasonlatosságnak (similitudo) nevezik.

Így befogadva Isten képe és hasonlatossága a mi emberi szentségünk.

"Az Atya nélküli világ kemény, hideg és megfáradt. Jézus azonban eljött, hogy elmondja, feltétel nélkül szerető Atyánk van. Nem szükséges entellektüellnek lennünk ahhoz, hogy ezt felfogjuk. Nem kell német teológusnak lennünk ahhoz, hogy ezt magyarázzuk. Olyan örömhír ez, amely a világon minden embernek szól. Olyan Evangélium ez, amely annyira egyszerű és póre, hogy félünk prédikálni. Feltételezem, attól félünk, hogy nem tűnünk majd különösképpen szellemdúsnak a hirdetése közben. S mégis ez az egyetlen dolog, amiért az ember él, s amiért érdemes meghalni: szeretetre teremtettünk, és soha, sehol nem fogjuk máshol megtalálni magunkat, mint Isten szeretetében." (Richard Rohr)

A mindennapok imája a hűség imája is. Ilyenkor mutatkozik meg annak hűsége, aki akkor is keresi Istent, amikor az éjszaka órái sötétek. Aki keres valakit, az még nem látja őt. Sokszor így vagyunk az imádságban is. Isten nem tolakszik a szemünk elé. Imánk sokszor abból áll, hogy hűségesen kitartunk abban, hogy kutatjuk, keressük Őt. /Reinhard Lettmann /

Dsida Jenő: Meghitt beszélgetés a verandán

Csodálatosan békés délután.
Benne van teljes életünk.
Ülünk egymással szemben,
beszélgetünk.

Egyszerű és jó vagyok,
mint világ fölött lebegő
madár. Te átlátszó vagy,
tisztá, mint a levegő,

mint üvegkorsónk friss vize,
melyen átcsillan a nap.
Én szomjas vagyok
s te nem tagadod meg tőlem magadat.

00000

Az Ünnepre való készülésben, a rengeteg munkában, ami ezzel jár, sokféle konfliktushelyzet adódik. Ezek évről évre ismétlődnek, s mivel nem tudjuk és nem merjük megfelelően kezelni ezeket a helyzeteket, rombolják az Ünnepszépségét, tisztaságát.

Mártírnak lenni jó. Vagy mégsem?

Részletek Tapolyai Emőke: Kavics a cipőben c. könyvéből (18-20.o.)

...Megszoktuk, mert ebben nőttünk fel. Emlékszünk rá, hogy apa, anya vagy valamelyik nagyszülőnk mennyire sajnálta magát, hogy hányszor volt bűntudatunk mellette, hányszor kellett megadni, amit kért a békéért cserébe...

Az önsajnálát olyan szokás, melyet mi is utálunk, miközben észre sem vesszük, hogy mi magunk is belesodródunk

...Az önsajnálát beszűkíti látásunkat, és észrevétlenül már nem mi vagyunk az áldozatok, hanem mi áldozzuk fel önmagunkat és a másikat, vagyis a sebzettből észrevétlenül sebzővé formál minket... Ez az örvény azután leránt a mélybe, az érzelmi kimerültségbe, depresszív gondolatokba, ön- és kapcsolatpusztító dimenziókba...

Az önsajnálát **másik aspektusa**, hogy mindeközben magunk is torzulunk. magunkra és kapcsolatainkra is pecsétet teszünk, a lelki bezártság pecsétjét. Kevesen gondolnak bele, hogy a mártírság szerepéhez mindig kell egy másik szereplő is. Gyakran megkérdem a hozzám forduló párokat, személyeket: „Akkor ön nem csak áldozat, hanem mártír is? Ön fel lett áldozva az igazság oltárán?” Erre egy határozott és dühös „igen” a válasz, mert belső, idejében ki nem mondott igazságunk azt követeli, hogy most elhangozzon, kimondódjon. Ezek után szoktam feltenni a provokatív kérdést: ha ön mártír, mit érezhet a másik ön mellett?

Erre csak néznek rám, nem is értik a kérdést, mert kit érdekel, hogy a másik mit érez. Itt én vagyok a mártír. Engem értsenek meg.

És sok-sok átbeszélés után esik le az önvizsgálatra nyitottak szeméről a hályog, hogy ha én mártír vagyok, akkor a másik a hóhér. Igen, ne szépítsuk a szó mélységét, nem feláldozó vagy csupán bántó fél, ez túl finoman hangzana ahhoz képest, amit a másik oldal megél. Bármennyire keményen hangzik ez: ha mi mártírok vagyunk, akkor ők a hóhéraink!

Az önsajnálát tehát egy olyan kavics, amit ha nem veszünk ki a cipőből, bőrkeményedést okoz a lelkünkön. A keményedésen keresztül pedig már nem érezzük a lelkünk finom rezzenéseit, a másik gyengéd megnyilvánulásait. Ha beleragadunk az önsajnálátunkba, akkor épp a számunkra legszeretettebb személyre húzzuk rá a hóhér szerepét. S onnan nincs kiút, ott a másik bennragad, ott nincs feloldozás.

Egyszer egy erről szóló előadásom után kisírt szemekkel jött hozzám egy idős néni. Elmondta, hogy ő egész életében csak befelé forgatta a maga igazságát, érzéseit, kifelé pedig hallgatásával büntette a férjét. „Most értettem meg, hogy egész életemben mint hóhért kezeltem a férjemet, pedig annyira szerettem.”

A néni 83 éves, a bácsi már néhány éve meghalt. A néni a könnyeivel küzdve mondta el, hogy ezért innen már nincs visszaút.

De a legmegrendítőbb pillanatokban is van remény. Visszaút nincs, mondtam neki, de kiút van. „A férjét már nem tudja feloldozni, de a gyerekeit, unokáit igen.

Ha az adott helyzetben kimondjuk azt, ami fáj, ami aggaszt, dühít, akkor nincsenek áldozatok, mártírok és nincsenek hóhérok. Ha megfogalmazzuk a bántó eseményhez kötődő érzéseinket, gondolatainkat, akkor elsősorban magunkat tiszteljük, de egyben a kapcsolatainkat is mélyítjük. A feszültség, melyet a konfliktus vállalásával elviselünk, csak átmeneti, ugyanakkor felszabadít és életet ad nekünk és a kapcsolatainknak.

A mártírok mindig meghalnak, az őszinte ember azonban él. Megéri őszintén beszélni, mert abból jóllakik a lélek.

Érdekes látni, ahogyan az őszinteségre törekvő embernek kiegyenesedik a gerince. Szinte hallani, ahogy eligazodnak a csigolyái, és mintha az arcizmai is változnának. Mosolyra húzódnak, a szabadság mosolyára. Hát hogyne, hiszen már él!

Papp Ádám: Akarom!

Akarom, hogy ott legyél,
mikor az élet terhe már-már
összenyom.
Akarom, hogy te legyél,
ki egy öleléssel enyhíti
minden tomboló bajom.
Akarom, hogy lélegzeted
egészen bújjon hozzám,
és borítson minden szavad
hogy könnyebb legyen a holnap,
s könnyebb legyen vinnem magam.
Akarom egy tündöklő
pillanatod, miként
arcomra hajol.
Akarom a csókod szüntelen
ízét, túl mindenben;
egy életnyi akaraton.
Akarom, hogy ott legyél,
mikor minden halni látszik,
hogy megmaradj utolsó cseppemként.

Bőzsöny Ferenc: Ima

Uram, ahová tettél, ott szolgálak,
ahol megsejtlek, ott kereslek.
Ahogyan tudlak, úgy követlek,
ha megbotlom, nem csüggedek.

Ami van, azért magasztallak,
ami nincs, azért nem zaklatlak.
Ami a munkám, megcsinálom,
a jó szót érte sose várom.

Ha nem sikerül, nem kesergek,
és másnap mindent újratezdek.

Babits Mihály Ádventi köd

Tél van megint!
Reggel amint
fölébredek,
még betekint
az utcalámpa
sötét szobámba,
mert odakint
köd van megint.

Elbuvik a
nap-paripa
az ég dugottabb
aklaiba,
hova a csillag-
állatok bujnak
nappalira:
Kos, Bak, Bika...

Tán a tavasz
égi lovas
»sötéten tartja«,
míg egy kamasz
s vig turf-inas
a forró pálya
gyepét kitárja:
az új tavasz.

S én mint kinek
nagy versenyek
tétén végső
reménye remeg,
szorongva kérdelem,
mit rejtenek
e függönyök
s az istenek?

És lesz-e még
hogyan fölfakad
a borulat,
s küld-e a nap
egy sugarat,
mint vért a seb,
vagy megfuladt
a köd alatt?

És lesz-e még
Lángja elég
hevitni, mint
valaha rég
a földi lét
fagyát s az ember
vak életét
valaha még?

Ágyon ülök
s nincs egy szemernyi
kedvem kikelni.
Talán örök
marad a köd
amely beföd
s kásásan ing a
tetők fölött.

Óh könnyű rímek,
friss zengzetek,
csengessetek!
Végem, ha vígaszt
nem lelhetek
tibennetek...

Fényjelek a sötétben...

Sok betegség van, amitől félünk, amit semmilyen módon nem kívánunk magunknak, Gondolod magadban, Olvasó, semmilyen betegséget nem kívánunk. De sajnós, vannak hajlamaink, múltunk, van sorsunk – és egyszer csak fellépnek a tüneteink. Nem kertelek, van olyan elmeállapot, amelyben elvesz lassan a realitásérzék, keverednek a tér és az idő építőkockái, s a beszűkült elme naponta más és más módon rakja ki számunkra ezekből az elemekből azt, ami a VAN, ami az életünk.

Igen, az időskori demenciáról beszélek, mert foglalkozásom okán hetente találkozom vele. Eleinte nagyon megviselt, ezért nagy elszánás kellett ahhoz, hogy arra az osztályra bemenéskedjek, amit az ilyen betegek számára különítettek el az Intézményben. És bizony gyakori az élmény, hogy X néni és Y úr már nem tudja, nem találja helyét a maga életében, s míg keresi, elkóborol, eltéved térben és időben. S akit egy szép apartman kedves lakójaként ismertem, most már ennek a szomorú helynek, közösségnek a tagjává lett. Tegnap bemenéskedtem, mert ott is vannak, akik ragaszkodnak Hozzá, Aki általam mindig felkeresi őket, Akiről beszélgethetek velem, Aki minden lélekben otthon van...

Tegnap ott jártam, elláttam, akihez mentem. S megláttam egy régi arcot – éveken át látogattam, de az évek óta romló elmeállapota miatt most itt lakik. Megismert. Leültem. Csodálatosan kinyílt, felemlgettünk a régi életből morzsákat, ízeket, élményeket. Tapogatóztam, itt van-e a lelkében ez a kapcsolat. S végtelen szomorúsággal mondta /a korábbi életet más helyként éli meg/, hogy azon a másik helyen lehetett imádkozni, mentek sokan templomba, szépen énekeltek is. De itt, „tudod, itt nincs senki, aki ismerné Őt, akivel lehetne Róla beszélgetni. - s könnyek gyűltek a szemébe. Nos, megtettem, amit tehettem, és beszélgettünk Vele és egymással.

Aztán tovább mentem, mert 2-3 hete került oda egy édes-tiszta-naív kis hölgy, aki szintén nagyon igényelte Őt, de most ő is nagyon egyedül érezte magát ebben az új helyzetben. Megszeretgettem, s egyszer csak azt mondta: „Tudod, itt nem ismerik Őt, senkivel nem tudok Róla beszélni.”

Hopp! Ez ugyanaz a mondat! A Lélek fényjelei, hogy a besötétedéskor is vágyik Rá a lelkünk, csak nincs már annyi tudatosság bennünk, hogy hívjuk, hogy kiáltunk Hozzá. S lefekszünk és betakarozunk a fejünk búbjáig. Nos, ez a fél órán belül kimondott két sóhaj, panasz, két fényjel végre az én elmémbe is fényt gyújtott. Gyorsan kisedtem őt az ágyból, látogatóba mentünk a Másik Keresőhöz. Én is megkönnyeztem, ahogy ott illedelmesen összeismerkedtek, s egymásra bízta őket. Keressék együtt, és segítsenek egymásnak. Én meg majd hetente asszisztálok ehhez...

Csitáry-Hock Tamás: "Van a csoda..."

Karácsony csodája. Amire várunk. És ami teljeseedik. De ez a csoda nem a színes szalagokkal átkötött dobozokban rejlik. Nem a feldíszített zöld fenyő alatt találsz. Ezt a csodát másutt kell keresni, másutt lehet megtalálni. Ez a csoda a kedves szavakban, őszinte, szívből jövő kívánságokban, szerető érzésben érkezik. És kell ennél nagyobb ajándék? A következő háromszázhatvanöt napban ezek kísérik, ezek adnak erőt. Nem a csomagokban lapuló tárgyak, hanem csakis ezek. Csak ezek... Ez a karácsony csodája."

Miért is csoda a karácsony?

Gondoljunk csak bele... összehoz minket szeretteinkkel, egy időre elfeledteti velünk bánatunkat, vidámak vagyunk, türelmesebbek, kedvesebbek... hát mi ez, ha nem csoda! Nézzünk csak kicsit a dolgok mélyére...

Csak egy nap...

Amilyen együtt van a család összes tagja. Amikor mindannyian boldogok lehetünk

Mely egy beteg ember számára egy újabb nap, amit megélhetett együtt szeretteivel

Mely okot adhat az újrakezdésre. Melyen minden megváltozhat, és jóra fordulhat

Melyen minden gyermek arcán mosoly tükröződik

Csak egy nap, melyen a CSODA minden évben újra, és újra megtörténhet!

Móra László: Karácsony édes ünnepén

Legyen ma templom minden ember
szíve,
Melyben a lélek szárnyat bontogat!
Karácsony édes ünnepén
Legyen imádság minden gondolat.

Legyen ma templom minden ember
szíve,
S legyen a templom tiszta, szent fehér.
Karácsony édes ünnepén
Istennek tetsző legyen a kenyér.

Szálljon szívünkbe áldott akarat,
Ez kösse egybe mind a kezeket.
Karácsony édes ünnepén
Te légy vendégünk: Jóság, Szeretet!

Akinek könnyet osztogat az Élet
És kín a napja, kín az éjjele,
Karácsony édes ünnepén
Ne fuss előle! Óh beszélj vele!

Testét takard be s enyhítsd sok
sebét!
Óh lásd meg, tudd meg: testvér ő
veled.
Karácsony édes ünnepén
A szíved szépül, őt ha öleled.

Az emberszívek örökélő őre
Tegye ma össze mind a kezeket!
Karácsony édes ünnepén
Maradj vendégünk: Jóság, Szeretet!

Guy de Maupassant: Karácsonyi történet

Bonenfant doktor az emlékezetében kutatott, és halkán ezt hajtogatta:

- Karácsonyi emlék?... Karácsonyi emlék?...

Egyszer csak fölkiáltott:

- Hogyne volna karácsonyi emlékem, nem is mindennapi eset, kísérteties történet. Csodát láttam! Igen, hölgyeim, csodát láttam karácsony éjszakáján. Csodálkoznak, hogy így beszélek, mert nemigen hiszek semmiben. Pedig csodát láttam! Láttam, mondom, saját szememmel láttam, a szó szoros értelmében láttam.

Különösebben meglepett volna? Nem, mert ha nem osztom is hiedelmeiket, hiszek a hitben, és tudom, hogy hegyeket mozgat. Sok példát tudnék rá mondani, de fölháborítanám önöket, és a történetem hatását se akarom lerontani.

Először is be kell vallanom, hogy ha nem győzött is meg nagyon, és nem térített is meg a látvány, meghatni nagyon meghatott, és megpróbálom egyszerűen, egy normandiai paraszt hiszékenységével elmondani a dolgot.

Akkoriban körorvos voltam, és Rolleville községben laktam, Normandia kellős közepén.

Abban az évben rettenetes tél volt. November végén egyhetes kemény fagy után beállt a havazás. Messze északról nagy felhők közeledtek, és fehéren hullni kezdtek a hópehelyhek.

Egyetlen éjszaka az egész síkságot eltemették.

A négyszögletes udvarokban magányoskodó tanyák a nagy, dérlepte fák függőnye mögött mintha elszenderültek volna ez alatt a növekedő, sűrű, könnyű hótakaró alatt.

Nesz se hatolt át a mozdulatlan tájon. Csak a hollócsapatok róttak hosszú sujtásokat az égre, hasztalan kerestek táplálékot, egyszerre csaptak le a fakó mezőkre, és nagy csőrükkel csipkedték a havat.

Más se hallatszott, csak az egyre hulló porhó halk és szakadatlan szállingózása. Nyolc teljes napig tartott, azután elállt a hóesés. A földet öt láb vastag lepel borította.

Azután három hétig derült ég borult a hó egyenletes, csillogó és kemény abroszára, nappal tiszta volt, mint a kék kristály, és éjjel csupa csillag, még a csillag is úgy ragyogott, mint a zúzvara, olyan zord volt ez a roppant mindenség.

A sík, a sövény, a szilfakerítés, minden meggémberedett, halottnak tetszett. Ember, állat ki se mozdult: csak a fehér karinges kunyhók kéménye jelezte a lappangó életet a jeges levegőbe szálló vékony füstcsíkokkal.

A mezőn itt-ott szétszórt otthonok mintha száz mérföldre lettek volna egymástól. Úgy éltünk, ahogy tudtunk. Csak a legközelebbi betegeimet próbáltam látogatni, így is mindig attól tartottam, hogy beleragadok valami gödörbe. Csakhamar észrevettem, hogy titokzatos félelem telepedik a vidékre

Az ilyesmi istencsapás, gondolták az emberek, nem természetes dolog. Rebesgették, hogy éjszaka hangokat hallanak, éles füttyszót, elhaló sikoltozást. A füttty és a sikoltozás kétségkívül az alkonyatkor arra szálló költöző madaraktól származott, melyek tömegesen menekültek dél felé. De ijedt embereknek beszélhetünk! Rémület szállta meg a lelkeket, valami rendkívülit vártak.

Vatinel apó kovácsműhelye az Épivent-major végében volt, a most láthatatlan és néptelen országúton. A környéken elfogyott a kenyér, ezért a kovács elhatározta, hogy bemegy a faluba. Egy-két órát beszélgetett abban a hat házban, a tanyavilág központjában, megrakodott kenyérrel, hírekkel meg egy kis félelemmel, a vidéken terjengő félelemmel.

Alkonyat előtt útnak indult.

Egyszer csak, amint egy kerítés mellett haladt el, mintha egy tojást látott volna a hóban, igen, egy tojás hevert ott. Lehajolt: csakugyan tojás volt. Hogy került oda? Miféle tyúk juthatott ki az ólból, hogy itt, ezen a helyen tojjon meg? A kovács csodálkozott, nem értette, de azért fölvette a tojást, és hazavitte a feleségének.

- Nocsak, anyjuk, ehol egy tojás, az úton leltem!

Az asszony megcsóválta a fejét:

- Egy tojást az úton, ilyen időben? Biztos be vagy rúgva.

- Nem én, anyjuk, ott volt egy kerítés töviben, még meleg volt, meg se fagyott. Ehol e, idettem a hasamra, hogy ki ne húljön. Megeszed vacsorára. A tojást beletették a lábasba, a kovács pedig mesélni kezdte, hogy mit mondanak a vidéken.

Az asszony halálsápadtan hallgatta.

- Bizony én is hallottam füttyülést az éjszaka, mintha a kéményben füttyültek volna.

Asztalhoz ültek, először megették a levest, azután, míg a férje vaját kent a kenyérére, az asszony megfogta, és bizalmatlanul vizitálta a tojást.

- Hátha van valami ebben a tojásban?

- Mi lenne?

- Tudom is én!

- Na, edd csak meg, ne okoskodj.

Az asszony feltörte a tojást. Olyan volt, mint a többi főtt tojás, jó friss.

Az asszony nekilátott, tétovázott, kóستolgatta, otthagya, újrakezdte. A férje megszólalt:

- Na, milyen íze van a tojásnak?

Az asszony nem válaszolt, csak megette, azután egyszer csak ijedten, eszelősen meresztette az urára a szemét, az égnek emelte a karját, a kezét tördelte, reszketett minden porcikája, és szörnyű ordítással elterült a földön.

Egész éjjel iszonyú görcsökben fetrengett, ijesztő remegés rázta, rút rángás torzította. A kovács nem tudta féken tartani, le kellett kötöznie. Üvöltött szüntelenül, fáradhatatlanul:

- Itt van a testemben! Itt van a testemben!

Másnap kihívtak hozzá. Felírtam neki minden ismert nyugtatót, de teljességgel eredménytelenül. Az asszony megbolondult.

A hír, egy furcsa hír, hihetetlen gyorsasággal terjedt el tanyáról tanyára, még a méteres hó se tudta útját állni: „Szellem szállta meg a kovácsnét.” Mindenfelől odacsődültek, de a házba nem mertek bemenni, messziről hallgatták szörnyű ordítását, hihetetlen, hogy tudott emberi lény olyan hangosan üvölteni.

Elhívták a falu plébánosát. Öreg, jámbor pap volt. Miseingben sietett ki, mintha haldoklót kellene ellátnia, és amíg négy ember tartotta a tajtékzó, vergődő asszonyt, hogy nyugton maradjon az ágyon, ő széttárta a karját, és az ördögűző imákat mondta.

De a szellem nem tágított.

Karácsony lett, az idő csak nem változott.

Előtte való nap reggel eljött hozzám a pap.

- Szeretném, ha ez a szerencsétlen ott lenne az éjféli misén - mondta. - Talán Isten csodát tesz vele ezen a napon, amikor egy asszony világra hozta az Urat.

Ön nem hívó, doktor úr, de ugye, segítségemre lesz? Megtenné, hogy elhozza a templomba?

Megígértem, hogy segítek neki.

Eljött az este, majd az éjszaka, a templom harangja megszólalt, panaszos hangja végigszállt a komor tájon. Négy erős emberrel kimentem a kovácsműhelybe.

A megszállott egyre csak ordított, fekhelyére kötözve. Bőszen ellenkezett, de azért ünneplőbe öltöztették, és elvitték.

Most tele volt a hideg és kivilágított templom, egyhangúan énekelt a kórus: búgott a szerpent, csilingelt a ministráns gyerek csengettyűje, igazgatta a hívek tennivalóit.

Az asszonyt és őreit bezártam a plébánia konyhájába, és vártam a kedvező alkalmat.

Az áldozást követő pillanatot választottam ki. A parasztok, nők férfiak, éppen magukhoz vették Istenüket.

Nagy csöndesség uralkodott, míg a pap véghezvitte az isteni misztériumot. Parancsomra kinyitották az ajtót, és a négy segédem bevitte a bolond asszonyt. Amint meglátta a fényeket, a térdelő tömeget, a tündöklő szentélyt és az aranyos szentségtartót, olyan erősen hánytavetette magát, hogy alig tudtuk féken tartani, és olyan harsányan sikoltzott, hogy az egész templomon végigborzongott a rémület, mindenki fölkapta a fejét, többen elszaladtak.

Fetrengett, vonaglott a kezünkben, eltorzult arccal, eszelős tekintettel, a felismerhetetlenségig kivetkőzött magából.

A szentély lépcsőjéig vonszolták, és erőnek erejével a földre nyomták.

A pap fölállt, várt. Amikor az asszonyt leszorították, kezébe vette az arany napsugarakkal övezett szentségtartót és benne a fehér ostyát, néhány lépést tett vele, két kinyújtott karjával a feje fölé emelte, és az ördögös rémült szeme elé tartotta.

Az asszony egyre üvöltött, tekintetét mereven a sugárzó tárgyra szögezte.

A pap meg se moccant, úgy állt, mint a szobor.

Sokáig, nagyon sokáig tartott.

Az asszonyt mintha lenyűgözte, megfélemlítette volna a látvány, merőn nézte a szentségtartót, még néha meg-megrázta az ijesztő remegés, még kiabált, de már nem olyan velőtrázóan.

Ez is sokáig tartott.

Mintha nem tudta volna lesütni a szemét, mintha az ostyára szegezték volna a pillantását, már csak nyöszörgött, és dermedt teste elernyed, összecuklott.

A leborult hívek homloka a földet érte. A megszállott most gyorsan lesütötte a szemét, majd rögtön újra kinyitotta, mintha nem bírná elviselni a látványt, Istenét. Elhallgatott. Egyszer csak észrevettem, hogy a szeme csukva maradt. Az alvajárók álmát aludta, megbűvölte - bocsánat! - meggyőzte az arany sugarú szentségtartó hosszas látomása, lebírt a diadalmas Krisztus.

Magatehetetlen volt, amikor elvitték, a pap pedig visszament az oltárhoz.

A feldúlt gyülekezet hálaadó Te Deumot zengett.

A kovács felesége negyven órát aludt egyfolytában, azután fölébredt, de egyáltalán nem emlékezett se a megszállottságára, se a megszabadulására.

Hát, ilyen csodát láttam én, hölgyeim.

Bonenfant doktor elhallgatott, majd kelletlenül hozzátette:

- Kénytelen voltam írásban tanúsítani az esetet.

Túrmezei Erzsébet: Ahol ránk Jézus vár

Valami mindig vár.

Hol munka, lárma, hajsza,
hol a mindennapok küzdelme, harca,
hol keservek és kísértések,
próbák, bukások, szenvedések,
hol csend, csend, csend...

Kívül? Vagy bent?

Valami mindig vár.

S Valaki mindig vár.

Mert Jézus mindig, mindenütt ott van.

Ott a zajban, a mindennapokban,
küzdelmekben és feladatokban,
ott szenvedésben és kísértésben,
hogy felemeljen, őrizzen, védjen,
hogy tanácsoljon, segítsen, áldjon,
átvigyen tűzön és akadályon,
új erőt adjon új kegyelemben.

Mindenütt mindig vár,
de százszorosán vár ránk - a
csendben!

Fekete István: Karácsony éjjel

A konyhából behallatszott a tűz pattogása, de aztán betették az ajtót s a kocsmban csend lett. A bádog lámpaernyő karimája némán hajlongott a repedezett gerendán, és amint a láng megbillant, mintha valaki sóhajtott volna.

Az ablakok arcán csendesen szivárgott a cseppé hűlt pára, az ajtókilincs ferdén állt, mintha valaki be akarna jönni, s a székek úgy álltak az asztalok mellett, mintha fáradt karjukkal szívesen az asztalra könyököltek volna.

Ekkor megpendült egy húr a kemence mellett. Az öreg Tallér rátette kezét a cimbalomra, mert véletlenül ütötte meg a húrt, de a lágy zendülés már szét-szállt a szobában, megsimogatta a falakat, lengett a levegőben, aztán visszahullt a cimbalomra, mint fészekre a madár.

Zimányi felemelte fejét. A homályban nem látta az öreg cigányt, de érezte, hogy nézi. Töltött magának.

– Van poharad, Tallér? Hát akkor tartsd ide.

Ittak. A lámpa hunyorgott, s a cigány visszaült a sötétbe.

– Hajajaj!

– Mért sóhajtozol, Tallér?

– Csak úgy sóhajtozok, instállom. Minek örüljek? Elmúlik minden.

– Elmúlik, Tallér. De ezt úgyis tudjuk. Muzsikálj!

– Ma?

– Ma. Csak úgy magunknak.

A kocsmáros benézett az ajtón, megtöltötte az üveget, aztán kiment. A cimbalom halkan beszélgetni kezdett. Akadozva, mintha emlékeiben keresgetne. Néha felkiáltott, néha megjajdult, aztán csak dúdolgatott, mint a pusztán kaszázó szél. Zimányi elnézett valahová, fehér haja puhán simult halántékához, és arra gondolt, mi lesz, ha egyszer elhallgat a cimbalom, elalszik a lámpa és elalszik minden...

Úgy érezte, jó lesz. Megbékélve bólintott. Hát alszunk, no. Az öreg cigány aszott, fekete kezét a cimbalomra tette, s az ajtóra nézett.

– Jár kint valaki?

A kilincs bólintott, az ajtó óvatosan kinyílt. Egy ember jött be, aztán egy asszony. Vállukon hó.

– Jó estét.

– Jó estét – bólintott Zimányi – esik?

– Esik.

– Hová?

– Palánkra. Oda várnak bennünket, karácsonyra.

Persze, karácsony van. Régi karácsonyok villantak fel Zimányi emlékei között, de aztán hamar elhamvadtak, elfáradtak...

A kocsmáros odaállt a vándorok elé.

– Mi kellene?

– Csak pihennénk, ha szabad.
 Az asszony fáradtan felnézett.
 – Kenyeret kérnénk. Pénzért.
 Zimányi megfogta a kocsmáros kabátját.
 – Adjon szalonnát is... karácsony van.
 Gondolkodó csend lett. A vándorok előtt egy kis vörös mókus ült az asztalon és a kenyérhéjat eszegette. Okos, fekete szemével körülnézett.
 – Szelíd?
 – Mint a gyerek. Csak megszorítani nem szabad, mert akkor harap.
 Zimányi felkelt, nehézkesen odament az asztalhoz és megsimogatta a mókust. A kis állat megszagolta Zimányi kezét, aztán végigfutott a karján, és bekukkantott a zsebébe.
 – Az én zsebemet ki szokta forgatni – mondta a vándor – múltkor megrágta a pipámat, azt nem szeretem... meg hát üres is...
 – Nem adja el?
 – El nem adom, csak úgy odaadom. Jobb dolga lesz...
 Zimányi pénzt tett az asztalra.
 – Egyedül vagyok... eljátszogatok vele... ez lesz az én karácsonyom...
 Diót hozatott a kocsmárossal, s a mókus észre sem vette, amikor gazdái elkészöntek. Zimányi kucsmáját a mókus mellé tette, hátha elálmosodik.
 – Hozass még egy üveggel, Tallér, diót is.
 A mókus megszagolta a bort, s a diót a kucsmába hordta.
 A cimbalom halkán zengett. Künn hullott a hó, nyári kórószálak álltak az utak mellett, valahol messze csengett egy szánkó, varjak aludtak a jegenyéken, a hidak alatt susogott a víz, mintha mesét mondana az öreg hídlábnak. Zimányi hazaindult. Zsebre rakta a diót és a mókust is.
 – Ehetsz útközben is, ha akarsz.
 Lassan lépegetett hazafelé. Az út, mint a bársony. Botja nem koppant, arcára hópehely esett. A falu végén kis erdő s az erdőn túl Zimányi háza. Jó lenne, ha várakozó lámpás intene belőle, de nincs már senkije.
 Nem nagy a hó, mégis nehéz a járás, az erdő fái között álmos köd ül. Megállt, botjával a hóra ütött.
 – Milyen puha, akár a párna. Hideg sincs.
 Azzal leültek az árok mellett. Megcsörrentek a diók, a mókus kiugrott a zsebből, és felszaladt az öregember vállára.
 – Ne csiklandozz, te, csak egy kicsit pihenek.
 A mókus leugrott a földre. A hónap szabadság szaga volt. Az erdei csend susogni kezdett s az ágak ugrásra ingerelték. Az árokparton bodzafa állt és ijedten ébredt fel, amikor a mókus végigszaladt rajta.
 – Mit akarsz?
 – Szállást keresek. Az ember elaludt és én elszöktem... nem tudod hol találnék szállást?
 – Eredj a Bükkhöz.

A mókus átlendült az öreg bükk alsó ágára.

– Azt mondta a Bodza, hogy te adsz nekem szállást.

– Nem adok. Nincs, de ha lenne se adnék.

– Majd ad más.

De nem adott a Kőris se, a Cser se. A Vadcsereznye csak a fejét ingatta, a Nyír pedig még fiatal vesszőit is megsuhogtatta. Csak az öreg Tölgy mondta meg kereken.

– Nem szabad! Ne kérdezd, miért, nem szabad. Különben magam sem tudom mért, menj, ahonnan jöttél.

Zimányi ekkor már mélyen aludt az árokparton. Azt álmodta, hogy egy hideg kéz nyúl a kabátja alá, de nem a pénztárcáját, a szívét keresi.

Arca sárga lett, feje előrebukott a kínban, hogy megmozduljon, de nem tudott. A kis mókus ekkor ért oda. Felugrott az öregember vállára és lerázta magáról a havat, az öreg nyakába.

Erre már felébredt Zimányi. Mélyet lélegzett, aztán tántorogva felállt. De mi ez a hideg a nyakánál? Odanyúlt, és eszébe jutott a mókus.

– Hát te ébresztettél fel, te? Bizony jó, hogy felébresztettél...

Megkereste botját, és lassan lépegetve elindult hazafelé. Zsebében megzörrentek a diók, s amikor otthon meggyújtotta a lámpát, körülvették a régi bútorok.

A mókus az ágy karfájára ugrott, leült elgondolkodva, mert ő sem tudta, hogy mért nem kapott szállást a fáktól. Nem tudta, hogy Zimányinak szíve és zsebe mindig nyitva volt szegénynek, vándornak, mindenkinek, s az ilyen embernek nem lehet elhagyatottan, árokparton meghalni.

Nézte egymást ember és mókus. A kályhában halkan dúdolt a szél, a felhőket elkergette, aztán nagy csend és nagy békesség lett kint és bent.

Aludt az öregember és aludt a kis mókus karácsony éjszakáján.

William Shakespeare: Álmodj

Álmodj magadnak szép napot,
Ha már a nyár úgy itt hagyott.
Álmodj magadnak színeket,
Ha benned minden szürke lett.
Álmodj nyíló virágokat,
Andalító illatokat,
S mire elér újra a tél,
Mesédben minden dalra kél!

Sovány vigasz

Sokszor az vigasztal meg a nagy keserűségben, ha jól a fejedre olvassák a Tiédnél sokkal nehezebb sorsokat! Például így:

Képzeld el, hogy 1900-ben születnél. Amikor 14 éves vagy elkezdődik az első világháború és akkor ér véget, amikor 18 leszel. 22 millió halottal.

Röviddel azután, egy világjárvány tör a világra, egy influenza, amit spanyolnak hívnak, 50 millió embert öl meg. Élve és sértetlenül jössz ki, 20 éves lettél.

Aztán 29 évesen túléled azt a globális gazdasági válságot, ami a New York-i tőzsde összeomlásával kezdődött, inflációt, munkanélküliséget és éhínséget okozva.

33 éves vagy, amikor a nácik kerülnek hatalomra.

39 éves vagy, amikor elkezdődik a második világháború és akkor ér véget, amikor 45 éves vagy. A holokauszt (Shoáh) alatt 6 millió zsidó hal meg.

Több mint 60 millió halott összesen.

Amikor 52 éves vagy, elkezdődik a koreai háború.

64 éves vagy, amikor a vietnami háború zajlik és 75 éves, amire véget ér.

Egy 1985-ben született azt hiszi, hogy a nagyszüleinek fogalmuk sincs arról, milyen nehéz az élet, pedig a különböző háborúk és katasztrófák túlélői életben maradtak. Építettek a rombolások után, újta és újra...

Egy 1995-ben született ma azt hiszi, hogy itt a világvége, amikor az Amazon csomagja három napnál több időbe telik, mire megérkezik, vagy amikor nem kap több mint 15 "lajkot" a közzétett fotójáért a Facebookon vagy Instagramon...

Ma még sokan kényelemben élünk, különböző szórakozási forrásokhoz jutunk hozzá, gyakran többre is, mint amire szükségünk van.

Az emberek mégis panaszkodnak... minden miatt... pedig van villany, telefon, étel, meleg víz és tető a fejük felett. Az emberiség sokkal súlyosabb körülményeket élt túl, és mindig újra tudta kezdeni.

Megvigasztalódtál?

Ha nem, folytatjuk:

Varga-Bíró Tamás: A nap, amikor kitört a béke

Senki sem gondolta volna. Senki sem gondolta volna, hogy ilyen hamar, hogy így, a semmiből. Az emberek többsége úgy volt vele, hogy „*áh, biztosan van még sok-sok háborúévünk*”. Aztán egyszer csak... minden előzetes jel nélkül... kitört a béke.

„*Brutália és Morcföld mostantól békében állnak egymással!*” – ordították a szalagcímek a napilapok címdalain. A tévékben és a rádiókban sem lehetett másról hallani. Elemzők sora magyarázta a magyarázhatatlant: a hirtelen jött békét, aminek baljósatlan árnyéka úgy vetült most mindkét érintett országra, hogy népeik szívét elöntötte a rettegés.

A brutálok és a morcok ugyanis pontosan 750 éve álltak háborúban egymással, s mivel nagyjából azonos haderejük volt, egyikük sem remélhette, hogy a közeljövőben győzelmet arat az ellenség felett. Mi több, iparuk jó részét hadiiparra állították át, kultúrájukban pedig a verseket felváltották a ritmikus csatakiáltások, zenéjük pedig leginkább a betörő koponyák és halálsikolyok kataratóniájára emlékeztetett. És ez cseppet sem túlzás, tekintve, hogy a brutálok nemzeti himnusza szó szerint egy lelőtt szarvasbika halálhörgése volt, a morcok pedig nem is rendelkeztek himnusszal, mert úgy tartották, hogy az csak a gyengéknek való.

Most persze egyesek azt kezdték el találgatni, hogy mitévők legyenek ezután? Hogyan éljék túl az elsötétítések hiányát, a bombázástól hangos délelőttök madárdalos csendjét, vagy pláne azt az állapotot, amikor az apuka nem a csatában harcol, valahol a tengeren innen és túl, hanem házuk nappalijában felesége és gyerekei körében pintes korsóból sört kortyolgat?

„*Senki sem hallgatott rám, pedig egy éve pontosan ilyenkor megmondtam, hogy jövő ilyenkorra ez lesz*” – szólalt fel a legismertebb antipacifista megmondóember, s nyilatkozatát sokan követték, igyekezve egymást is túllicitálni a váteszi erények terén. A nép pedig ennek hatására kisebb-nagyobb tömegekbe szerveződve „*Háborút! Háborút!*” feliratú táblákkal tüntetett a béke ellen.

Ennek ellenére a változást nem lehetett megállítani. A gépsorok tehát szép lassan újra elkezdtek karabélylőszer helyett cigarettát, taposóakna helyett készételkonzervet, nyeles gránát helyett löncshúst okádni magukból. És messze nem ez volt a legborzalmasabb.

„A legborzalmasabb”? Mit tudhat egyáltalán a borzalomról az, aki nem tapasztalta meg, milyen, ha az utcán senki se ad le rá célzott lövést? Milyen élete lehet annak, aki nap mint nap úgy kel fel, hogy tudja: valószínűleg ezt a napot is túléli? Márpedig ez következett. Először csak szórványosan, itt-ott, aztán tömegével, a két ország minden egyes településének minden egyes pontján.

S ha ez még nem lett volna elég a szívszaggató rettenethez, néhány hónappal később Brutália és Morcföld Brutálföld néven egyesült. Persze akkorra a nép ingerküszöbe olyan magasra tolódott, hogy már az sem töltött el iszonyattal senkit, ha az utcán csókolózó párral találkozott. S hogy a silányulás folyamata pusztító vírus sebességével terjedjen, egyesek nem átalítottak agresszív harci kutyák helyett pudlikat és tacszkókat tartani.

Valami végleg megváltozott. Amikor megszólalt az első, ágyúcsőből öntött harang a főváros főterén álló új főtemplom fő tornyában, csengő-bongó hangja új idők új üzenetét hozta. Nem járt már a gyilkosságért bónusz, csak helyszíni bírság (mert azért a változásnak nem minden mozzanata volt gyors és egyszerű), nem tanították már az általános iskolákban kötelező óraszám-ban a kínvallatást, és a szürke uniformisok helyét is felváltották a színes konfekcióruhák. Sorsfordító idők voltak ezek.

Az emberek pedig szép lassan hozzászoktak ehhez az új, teljesen más életükhöz, megízlelve a béke máskülönben csodás zamatát, a jóság uralmának kezdetben rémisztő, később kifejezetten áldásos velejáróit, és még olyan egzotikus fogalmak jelentésével is kezdtek tisztában lenni, mint az etika vagy az esztétika.

Na, akkor dobta le rájuk az atomot a szomszédos Galád Birodalom.

2022.02.05

HUH!!!

„A háború egyidős az emberiséggel, a béke viszont modern találmány.”

(Henry James Sumner Maine)

Fontos lecke az életről

- Senki se álljon fel a székéről! – mondta a tanár a gyerekeknek, amikor az óra elején a tanteremben lévő akváriumból kiemelt egy halat, és az asztalra tette. Majd gyorsan távozott. –Aki ezt megszegi, azt kirúgják! – szólt vissza az ajtóból.

Egyik gyerek sem mozdult, csak mindenki nézte, ahogy a hal vergődik az asztalon elkerülhetetlen sorsa felé. Senki sem mert felállni, nehogy bajba kerüljön. De végül egy lány felugrott a helyéről, odaszaladt a halhoz és visszatette az akváriumba. Ő volt az egyetlen, aki nem akarta végignézni, ahogy elpusztul a hal.

Mikor a tanár visszajött, elmagyarázta az osztálynak, hogy ez egy lecke volt. Tanítása pedig nagyon fontos. Az a félelem, hogy bajba kerülsz, sosem akadályozhat meg abban, hogy helyesen cselekedj. Hogy néha szembe kell szállni a tekintéllyel és a csoportgondolkodással, egyszerűen azért, **mert ez a helyes.**

ooo

A hó fogságában

Egy ember, miközben az alaszakai Chugach hegységben túrázott, remélte, hogy még a nagy hófúvás előtt odaér a táborhelyére. De már túl késő volt, a hófúvás olyan erővel tört rá, hogy egy méternyi sem látott előre. Miközben igyekezett megtalálni a helyes útirányt, a jeges szél leverte a lábáról. Tudta, hogy nagyon közel van a tábor, de elvesztette tájékozódó képességét, nem tudta, merre menjen. Végül az éj sötétjében kimerülten leroskadott egy hókupacra. Nem bírta tovább menni, beletörődött, hogy itt kell meghalnia. Ahogy ott feküdt a hóban, úgy tűnt, mintha valami hangot hallott volna,- valamiféle halk sírást, mintha egy kutyakölyök szűkölné. Szólongatta és megpróbálta a hang irányába vonszolni magát. Hát persze, hogy egy kiskutya volt, aki eltévedt a hófúvásban, valahogy elkeveredett az anyjától. Halálra fagyva nyüszített a hóban, A férfi gyorsan elkezdte dörzsölni a kis testet, hogy a keringése beinduljon és így életben maradjon. Leheletével is melengette a kutyust, egész éjszaka azon fáradozott, hogy életben tartsa. Reggel a falusi járőrök megtalálták a férfit és a kutyát, mindkettőt élve.

Kiderült, hogy míg az éjszaka folyamán azon fáradozott, hogy a kutyát megmentse, önmagát is életben tartotta.

A történet tanulsága: amikor másokon segítünk, sok jót teszünk nekik. De talán ennél is fontosabb, hogy mi magunk megváltozunk. Javunkra válik a segítség. Növekszünk.

Ha lelkileg üresnek érzed magad, talán arra van szükséged, hogy már ne önmagad körül forgolódj, hanem kezdj el másoknak szolgálni. A lelki egészség kulcsa az, ha feladod önmagadat.

Gyógyító szeretet

- Az a rossz - mondta az orvos -, hogy Galambos bácsinak elment az életkedve. Mindig akkor van baj, ha a beteg feladta a küzdelmet. Majd hozzátette. - Az élni akarás a legjobb orvosság.

Az egyik nap Galambos bácsi maga mellé ültette a feleségét.

- Elmegyek, anyjuk. Nincs már nekem miért élnem.

Galambos néni megfogta a férje lesoványodott, vékony kezét, és ránézett az öregre.

- Hát én? Én már nem számítok? Én értem nem érdemes élned?

Az asszony hangjában annyi szeretet volt, hogy attól három haldokló is meggyógyult volna.

Galambos bácsi meglepődött, és arra gondolt, hogy ennél szebb szerelmi vallomást még fiatal korában sem mondott neki a felesége.

Amikor a doktor legközelebb eljött, fejcsóválva vallotta be Galambos néninek, hogy nem tudja mi történt, de a férje jobban van. Két hét után az öreg felkelt az ágyból, a harmadik héten kiment az udvarra, egy hónap múlva pedig elkísérte a feleségét a boltba. Hazafelé még a teli szatyrot is ő akarta volna vinni, de az asszony ezt nem engedte.

Ettől kezdve együtt mentek mindenhova. Eleinte úgy jártak, hogy Galambos néni belekarolt a férjébe, aztán a karon fogásból kézen fogás lett, majd az, hogy egy-egy ujjukat összefűzték, mintha tizenéves kamaszok lettek volna. Mindig lassan lépegettek, mint akiknek rengeteg idejük van. Inkább csak sétáltak, andalogtak. A szemben jövők néha mosolyogtak rajtuk, de ők nem törődtek ezzel.

Egyszer egy régi ismerős megállította őket, és megkérdezte.

- Tán ifjú szerelmesek vagytok?

Galambos bácsi mosolyogva helyesbített.

- Öreg szerelmesek! S ez sokkal-sokkal többet jelent.

Berényi Mihály: Adtál vagy kaptál?

Egyszer mindenki életében előfordul, hogy letelik a kiszabott ideje. Olyankor elválnak a testünk az ilyen-olyan lelkünktől, és azon nyomban bezörget a Mennyeek kapuján. Ebben azért vagyok nagyon biztos, mert az életünk – tartson mindössze tíz évig – bőven elég ahhoz, hogy kiismerjük a fajtánkat: minden lélek megpróbálja elkerülni a poklot, vagyis az első útja, az említett kapuhoz vezet, ott szerényen bekopogtat, netán vadul bedörömböl. Mindkét esetben kinyílik – no, nem a kapu, hanem – az a kis beszélgetésre szolgáló lyuknyi ablakocska, amilyent az SzTK-ban is látunk betegfelvételnél vagy a moziban jegyváltáskor. Most, a végelszámolásnál, a lyuk mögött Szent Péter ül. Kertelés nélkül mindenkinek fölteszi a szokásos kérdést.

– Te milyen lélek vagy? Adtál vagy kaptál?

Említettem már, hogy jól ismerem magunkat. Erre a kérdésre mindannyian hazudni fogunk, még hozzá különböző nagyokat. Az átlagos válasz nagyjából ilyen.

– Én egész életemben mindenkinek jószívűen adtam, mást se csináltam. Én hihetetlenül jó voltam.

A kérdező szájáról le lehet olvasni a véleményét: „Valóban hihetetlen, hogy ennyire jó voltál.” Természetes, hogy ő azon a kis lyukon keresztül is tökéletesen hallja, hogy hazudunk. A lelkünk olyankor meg szokott borzongani. Ha nem is lehet látni, fáj neki a hazugság.

Nagy a tömeg, végre én is sorra kerülök. Kopogtatnom sem kellett. Nem is hiszem, hogy az ablakocskát – akár csak percekre – őrizetlenül lehet hagyni. Ugyanazt a kérdést kapom én is.

– Te, fiam, hová sorolod magadat? Az adók közé vagy a kapók közé?

Ha jól tudom, a lelkek már nem lélegzenek, de ha mégis, akkor én jó nagy lélegzetet veszek, és felkészülten nekifogok lelki szépségeim ecsetelésének.

– Kérem szépen, én az állításaim igazolására számításokat végeztem. Élttem 90 évet, ebből ledolgoztam 54-et. Ha úgy vesszük, hogy egy évben kereken 250 munkanap van, akkor én $54 \times 250 = 13\,500$ napig dolgoztam. Általában napi 60 beteg leleteinek az elkészítésében vettem részt, ami azt jelenti, hogy 810 000 szenvedő embertársamnak nyújtottam segítséget. Oktatás címen gyakorlatokat vezettem, tantermi és továbbképző előadásokat tartottam, tankönyvek írásában működtem közre, a villamoson átadtam a helyemet begipszelt lábbal is, átsegítettem a szegény vak embert a túloldalra, egyszer meglocsoltam az öreg Anna néni virágait, ugyanis ő abból élt, hogy sokak örömeire virágokat adott el. Ha mindezt egyetlen számban szeretném kifejezni, akkor nagyjából 900 000 az eredmény. Én ennyi embernek adtam.

– Jó. Ez tiszteletre méltó szám. De kaptál is és loptál is.

– Valóban. Kilencszer megoperáltak, többször visszakaptam az életet. Engem is tanítottak, hogy aztán én is képes legyek tanítani, egyszer a villamos lépcsőjén rosszul lettem, de két rendes utastársam valahogy átcipelt a járdára, ott még széket is szereztek, abban tértem észhez. És nem

tagadom: egyszer loptam is. Gombázás közben, ősszel, négy cső tejes kukoricát. Nyáron megsütöttük, aztán a feleségemmel és a két lányommal megettük. Elismerem, ez csúnya dolog volt, akkor is, ha mind a négy cső nagyon finomra sült.

– Az Úr meg fogja neked bocsátani. Gyere be!

Ekkor én minden bizonnyal elkezdek vonakodni, kéretni fogom magam, sőt, megpróbálok kívül maradni.

– Kérem tisztelettel. Nagyon jól esik ez a meghívás, de nem maradhatnék lent 100 éves koromig? Megpróbálnám a 900 000-et fölkerékíteni 1 000 000-ra.

Ha-Ha-Ha!!!

Gyerekszaj történetek

Esti ima:

- Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a fejem.

A hideg templomban az ötéves Szabi dideregve nézi a betlehem barlangot, majd így fohászkodik:

- Na, most leheljete marhák!

Egy 4 éves kislány odamegy az apjához és azt mondja:

- Apa, úgy döntöttem, hogy megházasodom.

- Nagyszerű! És tudod kivel?

- Igen!

- Igen?

- A Nagyival! Azt mondta, hogy szeret engem, és én szeretem őt, és ő a legjobb szakács a világon, és a legszebb történeteket meséli el!!

- Aranyos, de van egy kis problémánk!

- Micsoda probléma?!

- Nos, ő az anyám. Nem veheted feleségül az anyámat!!

- Miért nem?! Te is az enyémmel házasodtál!!

Mirella hallotta séta közben, hogy az egyik üzletben minden gyerek cukorkát kap az eladótól. Mikor oda értünk az üzlet elé, beszaladt, meg is kapta a várva várt cukrot. Az eladó kedves volt, megkérdezte van-e testvére ha igen, vihet neki is. Mirella rövid gondolkodás után rávágta, hogy 15 testvére van. Az eladó nagyot nézett és neki állt leszámolni a cukrokat a lányom tenyerébe. 4 éves volt ekkor)

- Anya! De rám esett a pocsolnya!

Lakásfelújításban voltunk, ezért pár hétre máshol kényszerültünk lakni, amit kislányom nem igazán szívlelt, és egyik nap így szólt: "Anya, én már nagyon szeretnék visszatérni az új kerékvágásba!"

Kislányunk a szálló szöszmöszkre mondta, amit a napfényen keresztül láthatunk a szobában röpködni a levegőben: - Anya, itt vannak a nap csiklandozói, a tündérek!

Gergő otthon homokozik a kertben, apja a nyugágyból figyeli. Gergő egyszer csak megszólal: "Apa, ez most olyan mintha nyaralnánk!" :

- Anya, hol van az, amivel meg szoktátok mérni, hogy hány emeletes vagyok?

- Anya neked pont olyan a hasad mint a maminak!

- ???

- Olyan szép nagy!

Nagymami kérdezi:: Szeretsz?

- Mama, most eszem a főzeléket, nem érek rá ilyesmire! :)

Mielőtt "rosszalkodás" kezdődik, figyelmeztetést kapok: "Anya, a Míra rossz lesz"

Dóri szárította a haját és a hajszárító csatlakozója kicsúszott a konnektorból. Elkeseredetten hívott bennünket: "Anya, kifogyott a levegő a hajszárítóból!"

Anya! Nyáron, ha majd nem esik a hó és több lesz, mint 20 fok, akkor elmehetünk újra az Adállal a Liliékhez a medencéjükben úszkálni?

Anya, majd amikor kinő a kistesóm a pocakodból, szopizni fog?

-A kistesódra majd nagyon kell vigyáznunk amikor megszületik, mert nagyon kicsi lesz és törékeny.

- Miért, üvegből van?

Hanna a játszótéren egy ismeretlen Álmos nevű kisfiúval játszott. Este aztán megkérdezte: "Anya! ALVÁSNAK hívták a kisfiút??!"

- Hanna! Miért lökted el a kishúgodat?

- Hát az úgy volt Anya, hogy ...

- Hanna, de én láttam, hogy szándékos volt.

- Nem szándékos, DIREKT!

Johann Wolfgang von Goethe: Új esztendő

Régi meg Új közt
Tárva az ajtó
És bú-szalajtó
Billikom int.
Év küszöbéről
Víg szem előre
Néz a jövőre
S hátra megint.

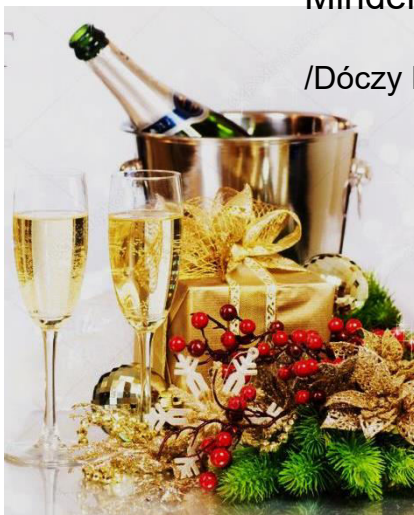
Áldjuk a végzet
Habcsobogását
És a mi drágát
Partra vetett!
Áldjuk a sok vágy
Színkeverékét -
Áldja, ki célt ért
És ki eped!

Van, kit a baj, gond
Sajna, kizár ma,
Kikre hiába
Várt ma e kör.
Majd jön a jó nap,
Sarja rossz éjnek,
És a víg ének
Újra kitör.

Bús szem a múltnak
Nézi redőit
És az idő itt
Csak temető.
Ettől e hű frigy
Véd íme minket,
Mely üde szint vet
Arra, mi jó.

Múlt örömökre,
Búra is egykép'
Néz a szövetség
Vissza vigan.
Fittyet a sorsnak,
A nagy irigynek!
Régi hű frigynek
Új becse van.

Táncoló párt mint
Kétfele szét majd,
Majd együvé hajt
Szívbeli hév:
Minket is a szél
Szerte ha fújna,
Összehoz újra
Minden új év.

/Dóczy Lajos fordítása/

Minden Kedves Olvasónak, de azoknak is, akik nem olvasnak minket,

Boldog, békés, egészségben töltött Új Esztendőt kívánnak a

„Szerkesztők”

Lapunk szerkesztősége időközben kibővült, a lektorálás egyre inkább családi-baráti összmunka eredménye lett.